

Giới thiệu Chào Buổi Sáng, Nhan Tiểu Thư

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, tình một đêm, HE

Tình một đêm, một cách nói không còn xa lạ với giới trẻ bây giờ. Tìm đến một quán bar, có được một cuộc tình ngắn ngủi, xong việc rồi rời đi, tôi không nợ anh, anh cũng không cần vì tôi chịu trách nhiệm.

Mấy ai hy vọng có được một cuộc tình trong đêm khuya ngắn ngủi ấy?

Nhan Noãn cũng vậy, cô tìm kiếm một đêm điên cuồng, để che giấu thất bại và tổn thương trong tình yêu, vì sự phản bội của người bạn trai năm năm trời yêu mến. Cô nói: “Tề Dương, thật ra anh có thể đợi, chờ thêm một chút, em liền có thể tiếp nhận anh.” Nhưng đáng tiếc, anh ta không thể chờ, cũng không đủ yêu để chờ đợi.

Lương Vũ Mạc là một vị bác sĩ phẫu thuật. Ai nói bác sĩ thì sẽ lăm hoa đào, Lương Vũ Mạc chính là một ngoại lệ. Cuộc sống, công việc hàng ngày của anh luôn đi theo một qui luật và chừng mực nhất định. Gặp cô, yêu cô điên cuồng trong một đêm ngắn ngủi là bước hụt chân duy nhất của anh trên con đường đời hoàn mỹ ấy. Là sai lầm, hay là duyên phận?

Bạn không hy vọng kiếm được một mối tình trong đêm khuya, nhưng không có nghĩa nó sẽ không tìm đến bạn. Tình yêu, đôi khi là những ẩn số khó lý giải vô cùng. Ai nói người đã từng cùng bạn thề non hẹn biển thì sẽ mãi mãi theo bạn đến suốt cuộc đời. Dối lừa, toan tính, cứ tiếp tục đuổi theo cái quá khứ nhiệm màu, hay tiến về tương lai và giữ gìn những gì trước mắt?

Tình yêu sau một đêm, khó, nhưng ai nói đó là điều không thể?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Nhan Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Khi Lương Vũ Mạc mở mắt ra thì bầu trời trong xanh bên ngoài đang in lên tấm rèm cửa sổ màu lam nhạt, có chút mờ mờ, những đóa hoa thêu trên lớp vải được ánh sáng chiếu vào trông như những đám mây rậm rạp. Anh hé mắt nhìn qua rèm cửa sổ, đầu vẫn còn đau nhức, huyết thái dương cứ thế nhảy nhót, có lẽ tối hôm qua đã uống quá nhiều rượu rồi, bởi vì thân thể bây giờ vẫn còn mệt mỏi.

Trước ngực có một khối ngọc mềm mại thơm ngát đang cuộn tròn, da thịt phụ nữ màu phấn hồng nhàn nhạt, anh khẽ thở nhẹ, nghiêng người ôm lấy thân thể ướt mềm nhỏ bé kia vào lòng.

Cô đưa lưng về phía anh ngủ, lộ ra sống lưng như bạch ngọc, anh đưa tay lên vén những sợi tóc quăn bên tai cô, vành tai của phụ nữ luôn rất đẹp, trắng mịn gần như trong suốt, anh nhìn thấy thích, liền cúi đầu xuống ngậm nó vào miệng rồi từ từ mút lấy, càng hôn càng sâu.

Nhan Noãn ngay lập tức bị dây vò mà thức dậy, ngón tay của người đàn ông phía sau lưng bắt đầu làm loạn, kĩ xảo xoa nắn rất tốt, cô phát ra một tiếng thờ dài thỏa mãn đầy vui vẻ, đại não hỗn loạn bắt đầu vận chuyển, hình ảnh hương sắc tối qua từng chút từng chút hiện ra trước mắt, từ quầy rượu đến phòng bao, đến trên xe, rồi đến nhà mình, sau đó là giường, hai người quấn quýt lấy nhau kịch liệt xâm nhập, người đàn ông ở bên người thờ dốc nồng đậm, những nụ hôn điên cuồng chẳng chừa khiến toàn thân không còn chút sức lực.

Lương Vũ Mạc đang chuẩn bị lật người cô qua rồi đè xuống thì chuông cửa vang lên. Nhan Noãn cảm thấy rõ ràng bàn tay đang nắm bộ ngực của mình ngừng lại.

Lương Vũ Mạc cũng chẳng phải là cao thủ tình trường gì, tiếng chuông vừa vang lên kéo theo cả thực tế, cái gì chuẩn mực cuộc sống, điểm mấu chốt của đạo đức cùng một chút ý thức toàn bộ liền trôi đi, anh có chút lúng túng thu tay về, đang làm cái gì vậy không biết, cũng đã ** chán chê mà vẫn còn muốn tiếp tục? Hôm qua đã đủ thỏa mãn rồi.

..... Thật ra thì, tiếp tục cũng không có gì không tốt.

Khi cô gái kia bước xuống giường chụp lấy một chiếc áo sơ mi dài bước ra phòng khách mở cửa, anh nhìn theo bóng lưng thướt tha kia mà nghĩ vậy.

Thu tiền điện.

Thức dậy hơi sớm, Nhan Noãn chau mày, đọc số trên đồng hồ đo lên, anh chàng thu tiền điện đứng cạnh lại cứ ngó nghiêng trong nhà, rồi không ngừng lưu luyến dừng lại trên cặp chân bóng loáng trắng muốt của cô, vì vậy vừa đọc số điện xong, Nhan Noãn lập tức nhanh chóng đóng cửa.

Lúc cô trở về phòng, người đàn ông kia đã mặc quần áo chỉnh tề, dáng vẻ gọn gàng, vóc người cao thẳng, đeo chiếc kính không gọng lên trông vô cùng lịch sự, cùng với sức chịu đựng và thể lực của anh ta tối qua tạo nên sự đối lập rõ nét, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống một con sói.

“Nhan Noãn[1].……”

Người đàn ông vừa mới mở miệng, Nhan Noãn liền lập tức thủ thế: “Làm sao anh biết tên của tôi?”

Tiếng nói chuyện của cô gái ấy nhẹ nhàng, có chút mềm mại, Lương Vũ Mạc nhìn chăm chú vào mái tóc quần thật dài kia, tối hôm qua chính cô đã buông xõa mái tóc này rồi điên cuồng nhảy múa đến mê loạn, anh bị cô thu hút, trong cái không gian mơ màng chìm ngập tử sắc đó khi cô uyển chuyển bước tới gần chủ động dụ dỗ anh.

“.....”

“Ngày hôm qua tôi đã nói sao?”

“Ừ.”

“Ngày hôm qua tôi còn nói cái gì nữa?”

Cô uống nhiều như vậy, những gì không nên nói đều đã nói hết rồi, Nhan Noãn bóp trán, hình như hôm qua mình còn nói mình bị người đàn ông kia vút bỏ thì phải? Đáng chết.

——“Tiên sinh, phần thưởng là một ly rượu sao?”

Khi đó trong quán rượu cô cười đến rục rờ lại mơ màng, khoe mắt lóe lên thứ ánh sáng chỉ trẻ con mới có, vừa nhìn đã khiến anh lập tức mất hồn.

Hôm nay cô cũng ngẩng đầu lên như thế, tựa vào khung cửa, lộ ra một nụ cười: “Tiên sinh, muốn cùng nhau ăn bữa sáng không?”

2.

Trước khi gặp được Nhan Noãn, Lương Vũ Mạc vẫn cảm thấy mình và ** không hề có liên hệ. Ngoài ra bởi vì nguyên nhân gia giáo từ bé nên bản thân anh ở phương diện này thích sự sạch sẽ, cùng làm với bạn gái không phải là không có, nhưng chỉ có một chút liên tưởng, trong lòng mọi người đều tự hiểu. Anh cũng không làm được giống như Lục Tử Huyền, Hoa Hồ Diệp ở trong muôn đoá hoa hưởng thụ đủ lạc thú điên đảo mỗi ngày.

Nói như vậy liền rõ, nếu không phải Lục Tử Huyền kiên quyết lôi kéo anh đến quán bar, cũng sẽ không xảy ra cái chuyện rối lòng này.

Y tá trưởng đến tìm anh.

“Sao vậy bác sĩ Lương? Dáng vẻ trông như túng dụng quá độ vậy.” Vẫn là lời chế nhạo trước sau như một.

Lương Vũ Mạc day day huyết thái dương, đeo kính vào rồi mở tập văn kiện vừa mới đưa tới ra.

“Mười giờ có một cuộc giải phẫu, nhớ rõ đấy, đứa nhỏ này đều phải dựa vào anh, cả nhà nó đều đang chờ đợi.”

Lương Vũ Mạc đáp một tiếng, trang giấy trắng tuyết, không hiểu sao lại gọi anh nhớ đến gương mặt của một người con gái nào đó, cũng trắng giống như tuyết vậy, bạn gái trước của anh thích trang điểm đậm, phải đến sáng hôm sau Lương Vũ Mạc mới từ từ nhớ được đây là ai.

Cô gái đó, không trang điểm nhìn sẽ xinh hơn nhiều.

Chẳng qua tính tình không đáng mừng lắm, nói chuyện lãnh đạm, buổi sáng ấy hai người cùng nhau xuống dưới lầu ăn điểm tâm, trời mới biết vì sao họ lại cùng nhau ăn điểm tâm như vậy. Lương Vũ Mạc chưa từng trải qua loại chuyện ân ái như thế này, cô cũng không có, anh biết, anh vẫn còn nhớ rõ màu đỏ trên ga giường khi ấy, giống như cánh hoa thừa thốt của đoá hồng.

“Chỗ này có nhà làm bánh bao ăn rất ngon.”

Giữa hè, cô gái ấy đem mái tóc quần buộc lên thành đuôi ngựa, ăn mặc đơn giản, còn Lương Vũ Mạc vẫn còn phải làm thêm giờ vì ngày nghỉ cuối tuần của mình, anh không biết liệu mình có nên nghe qua đề nghị của cha đổi lại công việc hay không, giả dụ như công việc giống của cha anh bây giờ vậy.

Sau đó cô gái kia hoàn toàn không nói gì về chuyện đó, ăn xong thì hướng anh nói lời từ biệt, không như cái vẻ ngoài chất lượng cao của mình, Lương Vũ Mạc không giỏi ứng phó với phụ nữ cho lắm, từ lúc sáng sớm tỉnh dậy đến giờ vẫn luôn suy nghĩ xem mình có thể làm gì cho cô gái đó, tiền sao? Nếu đưa thật thì liệu cô ấy có xé chúng thành hai nửa trước mặt anh không nhỉ—— giống như trong những bộ phim truyền hình mà mẹ anh thích xem vậy.

Lúc gần đi, cô gái kia đột nhiên nhoẻn miệng cười với anh: “Tối hôm qua cảm ơn nhé, anh rất lợi hại.”

Bị nói như vậy, Lương Vũ Mạc lập tức chết đứng ngay tại chỗ, một lát sau lòng buồn bực thở ra một hơi, tai đó bưng.

“Vậy cứ thế nhé, ngại quá đã làm phiền anh cả đêm, chúng ta cũng sẽ không gặp lại nhau nữa, tạm biệt.”

Chia tay cũng nhanh gọn gàng như vậy, Lương Vũ Mạc chăm chú nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn chỉ lớn tầm một bàn tay của cô, không được tính là xinh đẹp, nhưng trông thật thư thái. Khi đó Lương Vũ Mạc đã đem dáng vẻ của cô ghi nhớ ở trong lòng, giống như hình ảnh đẹp đẽ của cô đêm qua khi mời anh khiêu vũ vậy.

Vì thế anh gọi cô lại, đi lên đưa danh thiếp của mình: “Nếu có bất kỳ chuyện gì cũng có thể tìm tôi.” Anh không phải giám đốc hay tổng tài, không có quyền lực lớn như vậy, chẳng qua cái chức vụ trên kia Lục Tử Huyền từng nói rất dọa người: “Nếu như cô..... Thân thể không thoải mái cũng có thể tìm tôi.”

3.

Thực hiện xong hai ca phẫu thuật ngày hôm nay, anh có chút mệt mỏi tê liệt, buổi chiều là một ca cấy ghép nội tạng cho một đứa trẻ mười tuổi, giải phẫu rất thành công, cha mẹ đứa trẻ tự mình đến nói lời cảm ơn, Lương Vũ Mạc nhìn thấy sau lưng họ có không ít những người vệ sĩ liền khách khí đáp lễ lại.

Lúc đang kiểm tra phòng thì Lục Tử Huyền gọi điện thoại tới, âm thanh bên kia đầu dây huyền ảo ồn ào như tiếng nhạc rock chấn động trời đất, Lương Vũ Mạc vội đưa đi động cách xa mình một chút.

“Muốn tới đây chơi không, chỗ tớ bên này có không ít thứ kích thích đâu đấy!”

“Không cần.”

“Ài, lại nói cuối tuần sau máy bay tư nhân của nhà tớ lái từ Las Vegas về đây, thế nào, bỏ công việc qua một bên tới đây vui đùa cùng tớ chứ? Tiện đường đi thử chỗ mà ba cậu nói xem sao, nghe nói chỗ đó có mấy cô em chơi thuốc rất khá, tương đối ngây ngất đấy!”

“Không cần” Lương Vũ Mạc xoa trán: “Cuối tuần này có bệnh nhân tới kiểm tra lại lần nữa, không đi được.”

“Tớ xxx..., Lương đại chủ nhiệm, bốn năm học ở Anh Quốc của cậu đều là công toi rồi, toàn bộ những gì học được đều dùng trên người đám trẻ kia hết, học vẫn cao thì tính làm cái khi gì, phải coi phụ nữ là nền tảng vĩ đại mới đúng!”

Lương Vũ Mạc lại vươn tay xoa trán lần nữa.

Hàn huyền được một lúc, Lục Tử Huyền liền đem đề tài xiên xẹo đến chuyện tới qua.

“Tối hôm qua thế nào, cô em kia, cay chứ? Hôm qua tớ nhìn cái miệng nhỏ của cô ta cứ không ngừng lác qua lác lại, nhảy đến độ... muốn mạng ông đây ấy chứ.”

“Cậu đã có tới bốn cô bạn gái rồi.”

“Aizz, không nói nữa, tớ cũng đâu có định چرا cô ta, thế cô ta ra giá bao nhiêu vậy?”

“Không có.”

Người bên kia lớn tiếng thốt lên: “Thật sao, buông tha cho cơ hội bắt cậu lâu dài? Cậu được bác sĩ Lương đại danh đỉnh đỉnh so với việc bắt Lục gia tôi đây không چرا cảm đàn bà còn khó hơn nữa đấy, mấy ngày trước các cô nàng trong hội trường cứ nhắc đến cậu mãi.”

“Loại kết luận này rốt cuộc cậu làm thế nào mà có được.....”

Cúp điện thoại rồi tiếp tục kiểm tra phòng, lúc xong việc đã là tám giờ, chưa ăn cơm, anh đem bệnh án sắp xếp lại một chút, giao cho y tá trưởng liền về nhà.

Lương Vũ Mạc dùng tiền lương kiếm được để mua nhà, căn hộ rộng 180 mét vuông, một người ở có vẻ hơi rộng.

Nếu là hai người thì biết đâu sẽ khá hơn một chút.

Ngày hôm sau lúc tan làm, anh lái xe đến cổng chung cư nơi cô gái đó ở, nói chính xác thì, chính là cổng chung cư của Nhan Noãn.

Cô tên là Nhan Noãn, anh cảm thấy cái tên này khá được.

4.

Nhan Noãn đã từng yêu một lần, cũng đã từng mất đi tình yêu một lần.

Đối phương là đàn anh khóa trên cô quen từ năm nhất, tên là Tề Dương, đáng vẻ tuần tú lịch sự, phép tính này được thực hiện trong vòng năm năm, ban đầu Nhan Noãn biết anh hoàn toàn nhờ vào Game Online, khi ấy chơi đùa vui vẻ trong Đại Hồng, anh đưa cô đi luyện cấp, cô vì anh mà từng chút từng chút làm mình trở nên xinh đẹp hơn, giảm cân dưỡng da, học cách trang điểm tô son đánh phấn, cuối cùng đã được công nhận là hoa khôi của hệ, anh đưa cô ra ngoài cực kỳ có mặt mũi.

Hai người thân mật rất nhiều lần, nhưng lại chưa từng bước qua trò ngại cuối cùng, nói chính xác thì Nhan Noãn gần như không cho anh chạm vào mình mới đúng, cô có chút không tiếp nhận nổi, cứ thế năm năm qua đi, hai người vẫn còn ở trong giai đoạn âu yếm, cô cảm thấy như vậy rất tốt, thế nhưng anh lại không hề nghĩ vậy.

Thời điểm vào năm thứ năm, cô vô tình bắt gặp Tề Dương cùng một người phụ nữ khác đang làm chuyện chăn gối, Nhan Noãn kinh hoàng bỏ chạy, bỏ

lại món quà sinh nhật tặng cho anh rơi trên mặt đất, đó là bánh ngọt cô tự tay làm vì anh, thời đại này rồi mà cô vẫn nghĩ muốn tự mình làm bánh như vậy. Về sau cô chờ anh cho mình một lời giải thích, nhưng anh không có, gọi điện thoại, anh cũng không hề nhận.

Cứ như vậy không giải quyết được gì.

Đêm đó thất tình, cô ăn mặc vô cùng hấp dẫn, chân xinh ngực đẹp, trang điểm thật đậm rồi tô môi đỏ tươi, đi đến một quán bar nơi mình chưa từng tới, không ngừng uống rượu trong tiếng nhạc ồn ào, lửa cồn thiêu cháy từng giọt từng giọt nước mắt đang lăn xuống, thất tình rồi, chẳng lẽ cô thật sự không thể tiếp nhận chuyện nam nữ thân mật hay sao? Vì loại nguyên nhân này mà bị phản bội, người đàn ông ấy quả nhiên không xứng đáng. Càng nghĩ càng thoải mái, nước mắt rơi cũng dễ dàng hơn, cô bắt đầu múa, vì muốn để anh thích mà cô đã đặc biệt đi học múa, những tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên, ý thức của cô mỗi lúc một mơ hồ, trong tâm mắt mông lung chỉ còn nhìn thấy một người đàn ông ngồi trong góc quầy rượu, dáng dấp sạch sẽ, thân thể khỏe mạnh, còn người đàn ông ngồi đối diện trước mặt anh ta có khí chất cao quý, mặt mày triển vọng, trái tim phải đập, so với anh ta lại tục hơn mất vài phần.

Cô từng nhিপ bước tới, người đàn ông ấy ngẩng đầu nhìn lên, lộ ra ngũ quan đủ để được coi là anh tuấn trên gương mặt.

Đàn ông đều không phải là đồ tốt, trong tâm cô máu tươi đang dâng trào, đau đến không thể kìm nén được, nhưng trên khuôn mặt lại nở một nụ cười.

****** dưới lửa cháy của cơn thật sự rất tuyệt. (****** có lẽ là làm chuyện xxx)

Ngày hôm sau lúc Nhan Noãn cầm túi xách đi ra khỏi chung cư vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này, hướng chỉ đối phương còn là một anh chàng đẹp trai ưa nhìn chất lượng cao nữa chứ, cô nhìn qua danh thiếp, tên nghe rất quen, in ấn đơn giản, bác sĩ phẫu thuật của bệnh viện Đệ Nhị, không tồi, bệnh viện đứng thứ hai trong nước có thể đếm được trên đầu ngón tay. Chỉ tiếc lúc lên mạng điều tra thì tất cả liên bại lộ, một chuỗi danh hiệu ánh vàng lóe lên chớp mù cả mắt, hướng chỉ nghe nói gia thế khá không lồ. Nhóm người hâm mộ trên các web forum cùng Microblogging không ngừng thổi phồng mọi việc, chủ nhân tự xưng là bạn tốt của anh ta, họ Lục, có nhiệm vụ công bố tất cả những chuyện bất quái của bạn mình, đầu năm nay các cô nữ sinh thật đúng là, coi ai cũng trở thành thần tượng hết.

Mặc kệ là thế nào, cảm giác hình như cô đã kiếm được không ít? Nhan Noãn tự giấu nỡ nụ cười.

Tề Dương, anh xem, thật ra anh có thể chờ thêm một chút.

Chờ thêm một chút, em liền có thể tiếp nhận anh.

Đây là truyện ngắn tớ edit để tham dự cuộc thi Thử tài edit đoạn văn bên Diễn đàn, đoạt giải nhì ☐

Ngoài ra còn có một truyện ngắn khác nữa, tớ sẽ sắp xếp để đăng trong hai ba ngày tới. Truyện này có 3 chương nhé. Còn về việc có làm ebook không thì để tớ tính đã ~.~

Lâu lắm không come back rồi xD

[1] Nhan Noãn: Nguyên văn là Nhan **, nhưng sẽ làm với cụm ** Lương Vũ Mặc dùng với ý xxx ở trên kia nên tớ đã thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Nhan Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Rất lâu về sau, Nhan Noãn luôn cảm thấy chuyển biến giữa mình và vị bác sĩ Lương kia xảy ra vào buổi sáng ngày hôm ấy.

Nói trắng ra là may mà có kẻ biến thái kia. Đúng vậy, Nhan Noãn ** gặp biến thái.

Trước cửa lớn khu chung cư hạng sang nơi Nhan Noãn ** đang ở là một khu quảng trường lát gạch đá trắng, có một đài phun nước đang được sửa sang, tuần trước nước đã bị rút sạch, thỉnh thoảng lộ ra những mảng rêu xanh khảm giữa khe hở của gạch đá.

Cửa cách đài phun nước rất gần, thứ đầu tiên Nhan Noãn nhìn thấy chính là chân của một người đàn ông đặt bên ngoài bồn nước, trông hết như quý.

Thi thể sao? Sáng sớm đã không may mắn rồi.

Chân của người đàn ông kia đầy lông lá, đen sì, lúc đi cô ngang qua được một nửa thì cái chân ấy bỗng vung lên, gầy da đã hồng lộ ra cả mũi chân, Nhan Noãn không nhìn được tò mò cứ thế xông qua, cô chưa từng gặp xác chết vùng dậy bao giờ đâu nhé. Vậy mà vừa đi được vài bước cô liền cứng người, đó là một người đàn ông thô bỉ tầm hơn 35 tuổi, râu ria xồm xoàm nằm lim dim trong cái bồn rỗng, một tay đệm ở sau ót, còn cái tay kia...đang vịn vào xoa nắn, chà xát ở đùi quần mình.

Nhan Noãn trắng mặt một chút, thầm rủa hạ lưu rồi xách túi xoay người rồi đi, thế nhưng người đàn ông kia đã phát hiện ra cô, thấy cô một đầu tóc

quần, quần áo rõ ràng là của tầng lớp trí thức, còn có một đôi giày cao gót 12cm tinh xảo, giống như tiểu mỹ nhân của các thành phố lớn hiện nay, hẳn oạch một cái liền ngồi dậy sau đó tiến tới.

Mặt Nhan Noãn càng trắng hơn, người đàn ông kia đuổi theo cô không buông, chăm chú lại gần, ánh mắt đó thật khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái, cô vội vàng bước tới đầu phố muốn gọi xe TAXI, thế nhưng chớp mắt một cái người đàn ông bí ối toàn thân đầy lông này đã vượt lên đứng chắn trước mặt rồi.

“*.*.”

Hắn chỉ khẽ cười liếc lộ ra đám răng vàng khè gồ ghề xấu xí, cô bỗng nhiên nhớ đến Tề Dương, dù gì anh ta cũng được coi là một người đàn ông đẹp.

Lương Vũ Mạc dừng xe ở đầu phố đợi rất lâu, không nghĩ tới lại nhìn thấy cái cảnh tượng này.

Tòa chung cư nơi Nhan Noãn ở dù bán hay cho thuê cũng đều với cái giá đắt đỏ có thể đếm trên đầu ngón tay ở thành phố T này, bên trong phần lớn cũng là những người chủ có tiền có xe, đi xuyên qua vườn hoa rồi tới chỗ cửa chính đến khu phố có dòng xe chạy là một việc khá tiêu hao sức lực. Nhưng mà Nhan Noãn không có xe, Lương Vũ Mạc có lẽ cũng có thể đoán được, “Đa số phụ nữ đều tình nguyện đem tiền dùng vào quần áo túi xách chứ không phải là một thứ máy móc họ không cách nào nắm được trong tay”—— Lục Từ Huyền đã nói như vậy, cho nên đàn ông thay phụ nữ điều khiển phương tiện là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Mỗi ngày đưa cô ấy đi làm, đây là một phương pháp tiếp cận người mình yêu rất tốt, chỉ kẻ chưa từng chân chính nói chuyện yêu đương như Lương Vũ Mạc mới có loại suy nghĩ tầm thường đến vậy.

Thế nhưng lúc này Lương Vũ Mạc lại đứng dưới ánh nắng sớm nhạt màu, bầu không khí có phần hơi ẩm ướt, tựa vào thân xe nhìn Nhan Noãn ở cách đó không xa, trầm nghĩ, đây là đa số phụ nữ sao?

Nhan Noãn cho cái tên biến thái kia một cú ném qua vai xong, thờ mạnh một hơi, vén sợi tóc xõa ra sau tai mình: “Thật đáng ghét, làm rối hết cả tóc rồi!”

Cô nhú mày, cặp mắt trắng đen rõ ràng và xinh đẹp khẽ híp lại, khẽ nở nụ cười: “Đàn ông các người đều chẳng phải cái vật gì tốt.” Đôi giày cao gót 12 centimet không thấm nước của Đài Loan mà cô thích nhất bộp một cái đập vào đũng quần của người nọ, tay nghiêng dầy xéo, kẻ kia đau đốn nhãn mặt, cong người lại như một con tôm khô, cô lạnh lùng nói: “Còn dám xuất hiện trước mặt tôi thêm một lần nữa, tôi sẽ dẫn anh đến chỗ hiệp hội phụ nữ, chỗ đó tất cả đều là những bà cô trung niên tuổi đã bốn mươi, mỗi ngày nhàn rỗi đến phát hoảng, ở ngay sát vách chỗ này, thế nào, cái kẻ biến thái tự sò mình kia.”

Nói xong, cô lại ngoan độc đập thêm một cước, há giận rồi mới xách theo chiếc túi nhỏ của mình, lắc mông thướt tha bước đi, tinh thần sáng khoái, nhưng chưa đi được mấy bước đã nghe thấy bên tai mơ hồ có tiếng cười nhẹ, giọng nói từ tính có chút quen thuộc, liền nhú mày nhìn sang. Một người đàn ông mặc chiếc áo mỏng đang thảnh thơi dựa vào thân xe, mỉm cười nhìn cô dưới khung cánh lá rơi và những tia nắng mặt trời chiếu rọi, rất có hiệu quả nghệ thuật với thị giác con người.

“Buổi sáng tốt lành, Nhan Noãn.”

“E hèm, buổi sáng tốt lành.” Cái kẻ đã mạnh mẽ ăn trộm đậu hũ của cô kia muốn gì đây chứ.

“Nhan Noãn thật sự là bản lĩnh.”

“Quá khen, nhưng hình như tôi sắp muộn giờ rồi.” Cô đi tới trước mặt anh, ngẩng cao gương mặt nhỏ nhắn đã được trang điểm thỏa đáng: “Lương tiên sinh, đưa tôi một đoạn đường được chứ?”

Sau ngày cuối tuần ấy có vài lần, người đàn ông này sẽ xuất hiện trong cuộc sống của cô, mời đi ăn cơm, hát hò, dạo phố hay đi xem phim gì gì đó. Trông có vẻ như đang muốn nói chuyện yêu đương vậy.

Nhan Noãn không biết rốt cuộc anh ta muốn gì, bởi vì cô là xử nữ ở tuổi hai mươi ba nên muốn bồi thường? Hay là trúng ý với thân thể của cô? Hoặc là giống như trong tiểu thuyết bỗng nhiên thích cô chẳng hạn? Suy nghĩ một chút, trống ngực cô bỗng nhiên đập nhanh hơn, một chàng trai tuấn tú chất lượng cao như vậy, nếu cô đồng ý thì chắc đám bạn tốt sẽ hâm mộ đến chết mất.

Đáp án của Lương Vũ Mạc lời ít mà ý nhiều: “Nhan Noãn, anh muốn theo đuổi em.”

Khóe miệng Nhan Noãn co quắp một chút: “Không lẽ anh thật sự muốn chịu trách nhiệm với tôi sao, Lương tiên sinh?”

Anh từ chối cho ý kiến, cũng cảm thấy mình chịu trách nhiệm với cô rất được.

Bạn thân của cô lúc còn ở đại học đã đem mọi chuyện nên làm đều làm cùng bạn trai, vừa tốt nghiệp liền đi công chứng, gần đây còn mang thai rồi ở nhà chờ mẹ chồng và ông xã đến hầu hạ. Mỗi lần nói tới chuyện cuộc sống gia đình mỹ mãn thì Nhan Noãn sẽ nhớ đến Tề Dương, mọi người đều biết, khi đó bọn họ từng thề non hẹn biển nhất định phải ở chung một chỗ sau này.

Bao nhiêu tháng cùng Lương Vũ Mạc chung sống, thì có bấy nhiêu tháng rời xa Tề Dương. Phép tính này nghe qua thật xa xôi, hay vẫn nên trân trọng người đàn ông trước mắt?

Lúc Lương Vũ Mạc nhận được cuộc điện thoại đầu tiên Nhan Noãn chủ động gọi tới liền có chút thụ sủng nhược kinh[2], rất có mùi vị của cách mạng. Đối với chuyện lần này Lục Tử Huyền vô cùng khó hiểu: “Rốt cuộc cậu coi trọng cô gái kia ở điểm gì? Cứ thế liền chịu treo cổ trên một thân cây sao?” Lương Vũ Mạc không thèm để ý tới cậu ta, tiếp điện thoại, Lục Tử Huyền liền hừ một tiếng nằm lên trên xích đu.

“Nhan Noãn?”

“Anh, anh..... Anh mau tới đây.....”

Anh ngẩn ra, khẽ nhỏ giọng: “Sao vậy?”

“Anh mau tới đây đi.....” Đầu dây bên kia truyền tới tiếng gọi run rẩy của Nhan Noãn, yếu ớt như sắp khóc: “Lương Vũ Mạc, anh mau tới đây nhanh lên đi.....”

Chiến sĩ Lương Vũ Mạc cầm lấy chìa khóa rồi rời khỏi bệnh viện, Lục Tử Huyền đứng ở đằng sau cố ý làm ra vẻ ngạc nhiên hô to với bóng lưng của anh: “Ô kìa, bác sĩ Lương, lát nữa anh sắp có một ca phẫu thuật, giờ còn đi đâu nữa vậy, ôi, bác sĩ Lương có phải anh muốn có bà xã đến phát điên rồi hay không mà khẩn trương thế ~”

“Vì cái này mà em kêu anh tới đây?”

Lương Vũ Mạc xoa trán đứng trước cửa phòng bếp nhà Nhan Noãn, áo blouse trắng trên người cũng chưa kịp cởi ra: “Nhan Noãn, tể bào vận động trên người ngài quả thực khiến cho Lương nỗ lực đây phải lưu luyến nói không nên lời.”

Cô gái đang đứng trên chiếc tủ lạnh cao 1m8 run lấy bầy, mái tóc quăn như tảo biển quăn lấy cánh tay trắng mịn màng, bàn tay run run nắm chặt chiếc điện thoại như đang sắp òa khóc, đáng thương đến mức làm người ta cảm thấy mềm lòng.

“Anh, anh nhanh lên một chút, bắt bọn nó đi đi, bắt đi!”

Lương Vũ Mạc không nói gì nhìn những con gián đang bò đầy đất trong nhà bếp, vì chúng mà hôm nay anh đã phải bỏ một cuộc giải phẫu đáng giá vài chục vạn đôla liền: “Em sợ nó?” Cô ngay cả những tên biến thái cũng không sợ, lại đi sợ cái này?”

“Anh quản tôi làm gì! Mau bắt chúng đi đi, a a a bay! Lương Vũ Mạc nó thể nhưng bay được?!”

“Con gián đương nhiên có thể bay.” Anh thở dài, khắp sàn chỉ chít toàn là tiểu cường[3] đen nhánh một mảnh, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến da đầu người ta tê dại, số lượng quả thực nhiều đến quỷ dị. “Ồ đâu ra?”

Cô vừa chui rúc vừa nom nớp lo sợ chỉ vào một góc đối diện trong phòng bếp, phía dưới cánh cửa tủ đang mở ra là một màu đen ngòm, tiểu cường đông đúc ra ra vào vào không ngừng lóe sáng.

Thì ra là có một ổ.

Tình huống thế này thì nên mời những người diệt côn trùng chuyên nghiệp đến xử lý thì tốt hơn.

“Lương Vũ Mạc, anh nhanh bắt bọn nó giết chết đi ô ô ô.....”

“Được thôi,” Lương Vũ Mạc nâng cặp mắt đen, nhìn thân hình trắng trắng mềm mềm của cô gái đang co lại thành một đồng không ngừng run rẩy trên tủ lạnh, bất tri bất giác nảy ra ý định muốn bắt nạt cô một chút: “Vậy em nói câu em yêu anh nghe thử một chút đi.”

“Hả?”

“Ngaoan, nói đi, em yêu anh.”

“Anh anh anh..... Tôi không cần!” Mặt cô đã có chút hồng hồng.

“Em yêu anh, nói rồi anh sẽ giúp em.”

“Lương Vũ Mạc, anh mau bắt hết bọn chúng đi!”

“Em yêu anh.”

“Lương Vũ Mạc!”

“Em yêu anh.”

Anh hất cằm lên, khoe miệng nở một nụ cười hết sức dịu dàng.

Nhan Noãn: “Anh yêu em”[4]

Nhất thời Nhan Noãn bỗng cảm thấy ngột thở, có chút trốn tránh ánh mắt nóng rực của anh, là cô suy nghĩ quá nhiều đúng không, nghe kiểu gì cũng thấy giống như anh đang tỏ tình vậy, thật ngại thối quá.....

Nghĩ đi nghĩ lại mặt liền đỏ thật, cô vội vàng cúi đầu cầm tóc dài lên che kín, thế nhưng vừa cúi xuống liền liếc thấy một đám tiều cường đầy đất, có vài con đã mở cánh ra leo lên tủ lạnh rồi, cô run rẩy hết thán một tiếng, mặt đỏ nhanh chóng chuyển thành mặt trắng.

“Lương Vũ Mạc, anh chờ đó cho tôi! Tôi, tôi.....”

“Em không chịu nói đúng không, cũng có thể, thế thì chúng ta đến quán bar, em hát cho anh nghe thế nào?” Lương Vũ Mạc thật sự cảm thấy cô gái trước mặt mình đáng yêu chết đi được, anh dùng ngón tay thon dài linh hoạt từng cầm nắm dao giải phẫu nắm lấy một con gián đang bám vào tủ lạnh, đem đến trước mặt cô: “Nhìn xem này, nó thật sự có cánh đấy.”

Nhan Noãn ôm đầu thét chói tai thêm lần nữa, nước mắt thật sự tuôn rơi: “Tôi đồng ý! Tôi đồng ý! Mau cầm nó đi đi!”

Lương Vũ Mạc gọi điện cho đội diệt côn trùng xong liền đi tới dưới tủ lạnh: “Mặc kệ có chuyện gì, trước xuống đây đi rồi tính.”

“Tôi không muốn, trên đất có con gián.”

“Vậy anh đỡ em.”

“Anh đã sờ qua con gián!”

“..... Anh rửa tay rồi.” Lương Vũ Mạc vươn tay, dịu dàng cất tiếng: “Ngoan, leo lên đó làm sao mà xuống được.”

“Tôi, tôi không còn cách nào khác..... T □ T” Chân nhũn hết cả rồi.

“Em nhảy xuống đi,” Anh vươn tay ra trước mặt cô: “Ngoan, anh sẽ đỡ em.”

3.

Lúc Nhan Noãn lọt vào trong ngực Lương Vũ Mạc có mấy bận tiều cường bay qua, cô liền gắt gao ôm chặt lấy cổ, vùi mặt vào bờ vai anh, Lương Vũ Mạc bế cô đến phòng ngủ, cúi đầu nhìn gương mặt cô, ánh mắt hồng hồng, ngân ngân lệ: “Sợ côn trùng đến vậy sao?”

Nhan Noãn khịt khịt an tĩnh chui từ ngực anh ra ngoài, hơi thở trên người anh chàng này rất dễ chịu, giống như đêm hôm ấy, có loại cảm giác yên bình, cô kéo một cánh tay Lương Vũ Mạc, dưới ánh mắt có chút nghi ngờ kia, ằm ằm, cho anh một cú ném qua vai.

Nhan Noãn hài lòng nghe những tiếng rên rỉ thật dài truyền tới từ mặt đất.

“Anh quản được tôi chắc.”

Cô đảo mắt, hừ lạnh một tiếng: “Chỉ biết bắt nạt tôi, đàn ông đều không phải đồ tốt, đi ra ngoài cho tôi.”

Rõ ràng chính là bị anh bắt nạt, còn dám nói là tại côn trùng.

Người đàn ông này thật đáng ghét.

Lương Vũ Mạc nằm trên sàn nhà, tóc tai hỗn độn, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú đáng về làm bầm giân dỗi của cô, không khỏi bật cười thành tiếng.

Dù gì đi nữa anh vẫn đã nắm được vị ngon ngọt rồi, tỷ như lại được ôm thân thể mềm mại nhỏ bé của cô vào lòng thêm một lần nữa, hay tỷ như được nhìn thấy vẻ mặt yêu kiều dù vô cùng sợ hãi nhưng vẫn liều mạng chịu đựng của cô chẳng hạn, ở trong mắt anh đáng yêu đến bạo phát.

Huống chi, buổi tối còn có một ngọt ngào lớn hơn nữa đang chờ, anh sắp đắc chí chết rồi đây.

[2] Thụ súng nhục kinh: Được súng ái mà lo sợ, bồn chồn.

[3] Tiều cường: Tức là con gián.

[4] Anh yêu em: Trong tiếng Trung không phân biệt rõ ngôi anh và em, giống như từ I love you trong tiếng Anh vậy, mọi ngôi thứ đều do đối phương tự hiểu và người dịch chuyển ra.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Nhan Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bất kể Nhan Noãn giờ trở vô si đến thế nào, buổi tối vẫn bị Lương Vũ Mạc kiên quyết kéo đến quầy bar nơi hai người lần đầu gặp mặt, cảnh sắc hai bên lung linh sáng lóa, dọc đường đi Nhan Noãn ngồi ở ghế bên cạnh tài xế nhận được điện thoại của mẹ, Lương Vũ Mạc tiếp tục lái xe, Nhan Noãn suy nghĩ một chút rồi đồng ý, tựa đầu nghiêng về phía bên kia.

Thất thất bát bát một hồi, mẹ liền hỏi một câu: “Tiểu Noãn, dạo này con cùng Tề Dương ra sao rồi?”

Cô sùng sốt một chút, siết chặt điện thoại di động trong tay: “Không có như thế nào hết.”

“Mẹ thấy hai đứa không bằng về đây một chuyến đi, thương lượng chuyện đám cưới một chút, thằng bé Tề Dương kia thật tốt, gia cảnh không tệ mà người cũng không tồi.....”

“Mẹ, ” Cô nhịn không được chen ngang: “Chuyện này của con mẹ không cần quan tâm, tự con biết phải làm gì, ai, con mới bao nhiêu tuổi chứ, mẹ cứ ngày ngày thúc giục như vậy, con còn phải làm việc nữa mà.”

“Con bé ngốc,” Mẹ cô lại bắt đầu nói lời thâm thúy sâu xa, lấy tình để cảm động, lấy lý để nói rõ: “Phụ nữ sinh con muộn sẽ không tốt, con không thông minh, mẹ cũng phải chịu tội, bây giờ dạo này, ôi, con gái làm việc tốt không bằng gã được cho chỗ tốt, mẹ biết con có thể duy trì, nhưng dù sao cũng phải xử lý, con cùng Tề Dương không phải đã đến bước này rồi sao, mẹ thấy tháng sau hai đứa cứ về đây một chuyến đi.”

Nhan Noãn cầm điện thoại trong tay, không biết nên nói sao nữa, cô nhìn mình trong gương chiếu hậu, trang điểm xinh đẹp, gương mặt dễ nhìn, vóc người không biết đã nhận được bao nhiêu lời khen ngợi quá đáng, vì sao Tề Dương lại không thể chờ được chứ?

Còn thiếu mỗi bước này, Tề Dương lại không thể chờ được, nói trắng ra thì anh ta vẫn chưa đủ yêu cô mà thôi.

Đạt được mục đích ứng phó với mẹ xong, Nhan Noãn ngược nhìn Lương Vũ Mạc, không biết cuộc nói chuyện vừa rồi anh ta đã nghe được bao nhiêu, thế nhưng vừa quay sang cô liền đổi diện với ánh mắt sạch sẽ, lại có chút dịu dàng, xen một chút xấu xa hài hước của anh.

“Anh chờ được nghe em hát đã lâu rồi, Nhan Noãn.”

Kết quả cuối cùng, Nhan Noãn không thể không mất mặt xấu hổ đứng trên sân khấu ở quán bar T ca hát, nếu hát những lời ca bình thường thì không sao, Lương Vũ Mạc lại bắt cô phải hát bài ‘Khách quan không thể’, làm Nhan Noãn thiếu chút nữa phun cả búng máu ra bên ngoài. Là một mỹ nữ của thành phần trí thức trong xã hội, cô thể mà phải hát cái loại bài ca tôn nước bọt này, thật hận Lương Vũ Mạc chết đi được.

Lương Vũ Mạc đứng dưới sân khấu nở một nụ cười ôn nhả với cô, khí chất nổi bật không quá hòa hợp với loại quán bar này: “Không biết tiểu cường trong nhà đã diệt sạch hay chưa, bằng không tối nay em tự mình đi xem thế nào?”

Cô nhắm mắt cầm micro lên, dùng ánh mắt như đao sắc từng nhát từng nhát quét về phía anh.

2.

Hát xong ca khúc, Nhan Noãn nhanh chóng rời khỏi sân nhảy đi đến quầy bar gọi một ly rượu, không ngừng uống.

Lương Vũ Mạc ngồi ngay bên cạnh, lúc cô chuẩn bị cầm chén thứ hai lên liền vươn tay đè lại: “Con gái uống quá nhiều rượu không tốt cho thân thể, về sau đừng uống nữa.

Cô liếc xéo anh một cái, thật muốn cho kẻ này một cú ném qua vai: “Công việc của tôi cần phải ký hợp đồng, lúc xã giao ngày nào cũng uống rượu.”

“Vây bỏ việc đi, anh sẽ nuôi em”

“Nói nghe đơn giản nhì.” Cô hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường, đầu năm nay đàn ông nói cái gì cũng đều dễ nghe hết.

“Chất xúc tác thay thế cho còn trong cơ thể phái nữ ít hơn đàn ông, độ nguy hại so với phái nam lớn gấp hai lần, dễ dẫn đến việc thiếu hụt Vitamin và làm gan tổn thương, hooc-môn sinh dục trở nên dị thường, dinh dưỡng không đầy đủ khiến đại não bị tổn hại, thậm chí xuất hiện tình trạng kinh nguyệt thừa thốt, âm đạo kém bôi trơn, nghiêm trọng hơn sẽ ảnh hưởng đến sự khỏe mạnh của thai nhi giai đoạn cuối.” Lương Vũ Mạc nói xong liền mỉm cười: “Phụ nữ cần phải biết tự quý trọng bản thân mình.”

“.....”

Nhan Noãn nheo mắt lại, đặt ly rượu xuống, giờ cô chỉ nghĩ muốn dội thẳng một ly rượu lên người anh thôi, anh ta thật sự chỉ là bác sĩ ngoại khoa sao, ngày cả vấn đề tư mật như vậy mà cũng dùng bộ mặt nghiêm túc thế để nói.

Hai người ngồi được một lúc, Nhan Noãn đi đến phòng vệ sinh, vừa bước vào toilet nữ đã nghe thấy những tiếng ừ ừ a của một cô gái từ phòng bên cạnh truyền tới. Cô ngừng một chút liền bình tĩnh đứng trước gương trang điểm lại. Uống một chút rượu, lại còn hát loại ca khúc ngây thơ như vậy, vì con gái mà bị bức bách đến mức này, đều tại người đàn ông kia làm hại hết.

Cô còn chưa trang điểm xong, cánh cửa của phòng kế bên đã mở, một nam một nữ, quần áo xộc xệch, thỏa thích tràn trề đi ra, Nhan Noãn nhìn thẳng vào trong gương, những ngón tay đang cầm bánh phần khê run nhè nhẹ.

Nam là chồng của người bạn tốt đang mang thai của cô, nhưng nữ không phải là cô ấy.

Nhan Noãn được giáo dục tốt từ nhỏ nên không biết phải dùng cái từ gì để mắng người, lúc này đây trong đầu cô chỉ có SHIT, SHIT, và SHIT.

Bạn tốt của cô, người bạn tốt nhất của cô, người bạn tốt luôn mỉm cười tràn ngập hạnh phúc.

Người đàn ông kia cũng nhìn thấy Nhan Noãn, hần hơi kinh hãi, sắc mặt thay đổi, còn cô gái thì lại chưa kịp phản ứng, nắm lấy tay áo hần tiến đến gần, dùng loại ánh mắt đầy khiêu khích và địch ý nhìn Nhan Noãn đi giày cao gót, xách túi đang chăm chú nhòm vào tình nhân của ả.

“Ồi chào, cái cô này.....”

Cô nàng còn chưa nói xong, Nhan Noãn đã quyết định thật nhanh, cầm bánh phần trong tay nhét vào miệng ả, sau đó xoay người dùng đòn ném qua vai chớp nhoáng xử lí người chồng của bạn tốt, túi xách trong tay không ngừng đập xuống: “Anh đối xử rất tốt với cô ấy ư, thế à? Cô ấy ở nhà sinh con cho anh, anh đối xử tốt với cô ấy sao?” Cô còn chưa nói hết vành mắt đã đỏ hoe, tức giận đến toàn thân run rẩy, một cước vung lên định đập vào chỗ đó của hần nhưng bị một lực từ đằng sau kéo lại.

“Anh.....” Tay chân cô vung vẩy trong không trung, gắt gao nhìn chăm chăm người đàn ông vừa mới bỏ chạy: “Đừng để cho tôi thấy anh lần nữa! Ngày mai cứ ở đó mà chờ giấy mời từ tòa án đi! Ngày mai tôi nhất định tiễn anh!”

“A Noãn.”

Người đàn ông đang giữ lấy cô chột khê kêu một tiếng, cô cứng người, tiếng nói ấy nóng bỏng bên tai nghe vô cùng quen thuộc, người sau lưng lại lặp lại một lần, “A Noãn.”

Cô như bị sét đánh trúng người, mắt mở thật to, rơi vào khoảng trống phía trước.

Một lát sau, bà vai cô mềm xuống, lông mi và ngón tay cũng rũ lại, tiếng nói thoát ra từ kẽ răng lạnh lùng nện từng từ một: “Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của anh chạm vào tôi, Tề Dương.”

3.

Lương Vũ Mạc rất ít khi hút thuốc, mặc dù anh cảm thấy hút thuốc lá rất thoải mái.

Trên lý thuyết chính mình là một người từ trước tới nay có sinh hoạt luôn được giới hạn, ăn uống cùng làm việc và nghỉ ngơi đều được tiết chế.

Có điều trăng đêm nay thật đẹp, mời gọi anh dừng lại hưởng thụ một lần.

Anh đứng ở ban công tầng hai của quán bar thưởng thức màn đêm, ngón giữa kẹp điếu thuốc, mùa hè ẩm ướt, tiếng bước chân trên sàn gỗ đặc biệt âm trầm.

Người đàn ông mang bộ mặt sa sầm xuất hiện phía sau lưng anh.

“Tôi đã làm theo những gì anh nói, hải long rồi chứ?”

Lương Vũ Mạc ngẩng đầu, vẫn như cũ nhìn ánh trăng, nhàn nhả thả lỏng ánh mắt mình, một lát sau mới quay đầu nhìn sang, khẽ cười, ánh trăng mờ lung chiếu lên gương mặt: “Làm phiền anh rồi, Tề tiên sinh.”

Tiếng của Tề Dương lạnh lùng, lông mày nhíu lại: “Vậy hãy đem chuyện anh đáp ứng làm đi.”

“Đương nhiên, chẳng qua Tề tiên sinh vẫn nên tự mình đi một chuyến đến cục thuế vụ thì sẽ tốt hơn, cho dù việc này không liên quan đến địa bàn của tôi thì 20% thu nhập từ thuế đó vẫn là do thủ hạ dưới tay cha anh trộm được, đến lúc đó tra ra thì Lương mỗ sẽ không tiện xử lí, mà Tề tiên sinh có ngồi tù cũng không giải quyết được chuyện gì.” Lương Vũ Mạc nói chuyện hết sức nhẹ nhàng lịch sự, Tề Dương híp mắt nhìn đôi môi mím chặt của anh, hần làm sao quên được, kẻ họ Lương thường xuyên xuất hiện trên truyền hình này chứ.

Cô gái kia, sao lại đi chọc phải loại đàn ông đáng sợ như vậy.

Thực ra thì không phải chỉ là thù mị xinh đẹp hơn một chút thôi sao, bạn gái hiện giờ bên cạnh hần vừa có tiền lại có thế, trên giường nhiệt tình như lửa, so với Nhan Noãn tốt hơn rất nhiều, công ty lúc này cũng đang phát triển, ai ngờ lại xảy ra loại chuyện như thế.

“Anh có thể đi rồi, chuyện kia tự sẽ được thu xếp thỏa đáng.” Trông mắt Lương Vũ Mạc chậm rãi nói: “Không cho phép xuất hiện trước mặt cô ấy thêm lần nữa.”

4.

Lúc Nhan Noãn tìm thấy Lương Vũ Mạc thì anh vẫn đang hút thuốc lá, làm bác sĩ ngón tay thường rất đẹp, từng khớp xương sạch sẽ rõ ràng, cô cảm túi xách đứng trước mặt anh, khóc đến toàn bộ phần trang điểm đều mất sạch, sợi tóc bay trong không khí dính lên gò má ướt đầm.

Lương Vũ Mạc nhả một vòng khói từ từ bước đến, vờn cánh tay ra, Nhan Noãn chỉ khẽ cúi đầu xuống, đã thấy mình ở trong ngực anh rồi.

“Thế nào,” Anh vuốt ve dọc theo mái tóc dài của cô: “Bị người ta bắt nạt?”

“..... Bị anh bắt nạt.”

Khóe miệng Lương Vũ Mạc vô ý thức cong lên: “Sao anh lại bắt nạt em chứ.”

“.....” Cô chôn mình trong ngực anh không lên tiếng đáp lại, Lương Vũ Mạc chờ một lúc mới nói ra đáp án mà lòng mình đã sớm biết: “Gặp phải người không nên gặp rồi sao?”

Nhan Noãn khẽ cầu anh một chút.

Cô vẫn còn nhớ rõ mới vừa rồi, Tề Dương, người đàn ông cô yêu năm năm đã cùng cô thân nhiên nói lời từ biệt. Khi một người đã từ bỏ thì cái gì cũng sẽ không cần, từng ly từng tý của cô đều không thêm để ý, cho dù cô có khàn giọng cầu xin cũng sẽ không nhìn cô thêm một lần, Nhan Noãn chợt hiểu ra, liền cho anh ta một bạt tai ngay tại chỗ, rồi cười cợt nhìn hắn, xoay người sai bước rồi đi trên đôi giày cao gót, không chút dây dưa dài dòng, chẳng qua khi rẽ vào trong góc không người nước mắt liền cứ thế không ngừng tuôn rơi.

Đó là mối tình đầu của cô đấy.

Cô trầm mặc một lúc, càng ôm chặt Lương Vũ Mạc hơn, từng chút từng chút run rẩy, giống như chim non với đôi cánh yếu ớt, có lẽ lúc này cô chỉ muốn tìm lấy cho mình một chỗ dựa mà thôi, mà anh vừa vịn lại ở đây.

Cũng tốt, cứ như vậy thôi.

“Lương Vũ Mạc.”

“Hả?”

“Người đàn ông kia đáng gặp phải báo ứng, anh ta nhất định sẽ gặp báo ứng.”

“Dạ dạ,” Đầu tiên anh ngẩng đầu đưa mắt nhìn ánh trăng yên tĩnh, rồi cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô, thanh âm văng vẳng: “Những người bắt nạt Noãn Noãn đều sẽ gặp báo ứng.”

Noãn Noãn, tiếng gọi nghe thân thiết đến vậy. Rất lâu về sau khi Nhan Noãn nghe thấy chồng mình gọi thế sẽ đỏ mặt mắt hồng, nhớ tới ánh trăng xinh đẹp đêm ấy cùng lồng ngực vững chãi bình yên của anh, cô khóc đến lem luốc xấu xí vô cùng, thế nhưng anh lại nâng gương mặt cô trong lòng bàn tay, sau đó, hôn xuống.

Sau khi về đến nhà ai cũng không nhớ rõ sự thật trong phòng bếp vẫn còn một ổ tiểu cường, hai người ở sau cánh cửa chính liên tiếp triển miên hôn, từng ngón tay xinh đẹp chỉ thuộc về nghề bác sĩ của Lương Vũ Mạc lướt qua toàn thân trơn bóng của cô như một người nghệ sĩ Piano ưu nhã nhất thế giới, thân thể mềm mại của Nhan Noãn không ngừng chà xát gần như muốn lấy mạng của anh, bàn tay nóng bỏng dán lên da thịt như tơ lụa mỗi khi cô cần môi thâm gọi tên anh: “Lương Vũ Mạc, Lương Vũ Mạc.”

“Uh?”

“Em.... Em nghĩ mình cần chút rượu.....” Chung quy cô vẫn cứ xấu hổ.

“Noãn Noãn, đây không phải là **,” Anh nhịp nhàng tình tứ hôn cô, bàn tay trên đùi chen tới nâng mông cô lên, cô liền tức giận vịn vẹo cơ thể, anh ngậm ngón tay cô khẽ thì thầm cất tiếng: “Là đang yêu em.”

Cuộc sống của bác sĩ Lương từ trước đến giờ luôn luôn giữ giới, tỷ như ăn uống, làm việc và nghỉ ngơi, từng phương diện đều vô cùng chú trọng, chẳng qua, lúc này anh không muốn chú ý nữa, có Nhan Noãn rồi cái gì cũng không còn quan trọng.

Loại suy nghĩ này làm sao tiến vào được trong đầu, anh cũng không biết, đại khái chính là gặp được mà thôi.

Trước khi tiến vào anh ôm lấy hông cô, cô khó chịu khoắc lên cổ anh.

“Nếu như em muốn dừng lại, chúng ta có thể.....” Giờ đã đứng trước cửa ải cuối cùng rồi, coi như là làm chuyện xấu bắt nạt cô thôi.

Cô gái bị trêu chọc khiến toàn thân ửng hồng, treo trên người anh, vừa nghe thấy thế liền mở to ánh mắt mê ly trừng trừng nói: “Lương Vũ Mạc, anh muốn em cắt anh phải không?”

Lương Vũ Mạc phì cười, dùng sức thẳng tiến, Nhan Noãn thoải mái rên rỉ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, bắt lấy tóc anh không ngừng giãy dụa.

Lương Vũ Mạc nghĩ, Tề Dương thật sự đã thua thiệt lớn, là thua thiệt cực lớn.

Rèm cửa không kéo suốt cả đêm, sáng sớm mùa hè, bị đồng hồ sinh học tấn công khiến hai người đều tỉnh, lưu luyến trên chiếc giường đã bị họ làm cho rối tinh rối mù đêm qua.

Nhan Noãn mở mắt ra, người đàn ông trước mặt đã tỉnh, vẻ mặt lười biếng trông hết sức mê người, anh vươn tay ôm lấy cô, chớp mũi cọ lên gương mặt và vùng cổ, giống như một chú chó lớn đầy lông lá mơ màng: “Noãn Noãn.....”

Cô không còn hơi sức ừm một tiếng, chú chó lớn như được lệnh đặc xá, càng hôn hít triền miên hơn, thân thể to lớn cũng nhào lên ép xuống.

“Lương Vũ Mạc.....”

“Ừm?”

“..... Đừng.....”

“.....”

“Lương Vũ Mạc, lúc đầu em chưa từng nghĩ sẽ trở thành như vậy.....”

Anh ngừng lại một chút, bên môi bật ra tiếng thở dài thỏa mãn.

“Noãn Noãn, nhưng anh nghĩ tới.” Sáng sớm đã nếm được vị ngon, khẽ vuốt tóc trên trán cô, anh mơ hồ cười.

“Anh vẫn luôn nghĩ như vậy.”

5.

Nhan Noãn luôn cảm thấy bình thường không kịp chờ đợi muốn nhanh chóng kết hôn phải là bên nhà gái mới đúng, dù sao có người nào đó đã từng nói hôn nhân là nắm mộ của tình yêu còn gì, phái nam trời sinh đã thích yêu đương sao có thể cam nguyện chịu để tay chân bị trói buộc, cho nên lúc Lương Vũ Mạc lái xe đưa cô đi gặp cha mẹ Lương thị, Nhan Noãn vẫn còn hoảng hốt, mình đang làm gì vậy?

Đây coi như là tự bán mình ra ngoài đúng không?

Cô ăn mặc vô cùng quy củ, mặc một chiếc váy có những bông hoa trang trí nhỏ, tóc dài buông xõa, đi giày vải đế bằng, hoàn toàn có xu hướng giống với một cô gái ngoan hiền dễ bảo.

Khi xe bắt đầu lái vào tiểu viện thì Nhan Noãn đã có cảm giác không được bình thường.

Hàng rào bao quanh thật cao bằng lưới thép mang điện, hai bên cánh cửa được chạm khắc có bốn lính gác cầm súng đứng nghiêm chỉnh thẳng hàng, đại não Nhan Noãn ừ ừ một chút, biệt thự trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

“Lương Vũ Mạc.....”

“Uh?”

Người đàn ông đang cầm tay lái nghiêng đầu nở nụ cười âm áp nhìn cô.

Chờ đến khi đối diện với cha mẹ của anh, khuôn mặt trung niên ấy đã vô số lần xuất hiện trên các tờ báo chính trị và tin tức TV thì Nhan Noãn hoàn toàn ngây ngốc, nuốt nước bọt nửa ngày liền ngay tại thời khắc lịch sử đó, há mồm kêu lên: “Bác trai.....”

Ai đến nói cho cô biết vì sao nhân vật chính nhất định phải là cán bộ cấp cao chứ, đây là chuyện rối loạn gì thế này.

Ông Lương hí hóp nhìn cô một chút, một cô gái dịu dàng, ánh mắt sáng bừng lên, lại ngó nhìn Lương Vũ Mạc, con trai đứng cạnh Nhan Noãn, mắt cứ dính vào trên người cô gái nhỏ này không hề di chuyển.

Ái dà, cô gái này đúng là thu phục được đứa nhỏ nhà ông rồi.

Đêm đó hai người ở lại nhà họ Lương, vừa đóng cánh cửa phòng ngủ lại Nhan Noãn liền giương nanh múa vuốt vừa cắn vừa cầu anh: “Lương Vũ Mạc, anh cố ý làm em sợ có phải hay không? Anh tự đâm đầu vào chỗ chết, tìm chết tìm chết đúng không!” Mỗi một câu tìm chết vang lên cô lại dùng sức cầu mạnh xuống, Lương Vũ Mạc rất chuyên nghiệp phối hợp kêu đau liên hồi, lực đạo của cô chỉ đủ để gãi ngứa, hai người nào loạn tới tận trên giường, người đàn ông đè cô xuống dưới thân nhẹ nhàng nở nụ cười gian trá: “Lương mỗ đây chính là người giàu có đẹp trai chất lượng cao, Nhan Noãn liệu có hài lòng?”

“Thật mất mặt, lại còn dám tự nhận giàu có đẹp trai chất lượng cao? Thế thì chị đây chính là Bạch Phú Mỹ[5]!”

(Chú thích: bạch phú mỹ chính là trắng trẻo, xinh đẹp, giàu có)

“Được được, bạch phú mỹ,” Anh vui đầu vào cổ cô, yên lặng nghe nhịp tim vì mình mà hỗn loạn ấy: “Như vậy thì Nhan Noãn bạch phú mỹ, sáng mai chúng mình đi công chứng được không?”

Nhan Noãn tròn tròn mắt, lông mi hơi rung động, cô nhìn trần nhà điêu khắc tinh tế cùng ánh đèn thủy tinh bóng vàng xinh đẹp phía trên, mọi thứ như cảnh tượng trong mơ dệt nên chuyện cổ tích, người đàn ông này liệu có thể trúng ý cô được bao lâu đây, cô quyết tâm nở nụ cười rồi nói: “Lương Vũ Mạc, anh nhất định muốn em, vậy thì phải tẩy sạch thân thể trước khi ra ngoài.”

“A, nghe thật xa xôi đấy.”

“Há? Vậy anh chuẩn bị lúc nào sẽ dựa dẫm vào đây?”

“Ai da, tức giận?”

Chuyện như vậy thật lòng Lương Vũ Mạc cảm giác rất xa xôi, nhà anh tương đối truyền thống, cưới một người phụ nữ chính là cả đời đối đãi với cô ấy thật tốt, đời tổ tiên cũng chưa từng mở ra tiền lệ có người thứ ba, yêu một người đàn bà khác? Anh hí hóp suy nghĩ một chút, đáng vẻ có phần khốn đốn khó khăn.

“Noãn Noãn” Anh không nhịn được cười, “Em thật đáng yêu.”

Trước khi ngủ tự nhiên không tránh được vận động trên giường.

Nghĩ đến việc đang ở trong nhà cha mẹ Lương Vũ Mạc, Nhan Noãn cho dù xương sống thắt lưng còn đau nhưng vẫn nhiệt tình thức dậy, người đàn ông bên cạnh khẽ lẩm bẩm một tiếng, vươn tay đem cô túm trở về trong ngực, tới tới lui lui nửa ngày trời. “Chào buổi sáng, Nhan Noãn.” Lương Vũ Mạc mơ hồ nói, giọng điệu vẫn lịch sự như mọi ngày.

Nhan Noãn nhìn đáng vẻ cời trần, đầu tóc rối bời lại chưa kịp tỉnh giấc của anh, nén sự kích động muốn bật cười lại, đưa tay vén tóc anh lên.

“Chào buổi sáng, Lương tiên sinh.”

[5] Bạch Phú Mỹ: Như đã chú thích bên trên, tức là trắng trẻo, xinh đẹp, giàu có, Nhan Noãn dùng từ này vì nó đối với câu Cao Phú Suất của Lương Vũ Mạc, tức là đẹp trao giàu có chất lượng cao.

Truyện đến đây là kết thúc, ebook thì tớ sẽ xem xét xem có nên làm hay không □ **THE END**

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Nhan Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.